

PUBLISHED BY VIEW

၇၁၆

နွေရာသီနဲ့လိပ်ပြာရဲ့ဆည်းဆာ

Digital Art: Idea Kyaw
&
Wai Yan

အခန်း(၁)

“လှတယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက်ထိ လှတဲ့ မိန်းမမျိုးမင်းမြင်ဖူးလဲ”

အဆီပြန်နီရဲနေသည့် မိုးဈာန်မျက်နှာက မျက်ကြောစင်းစင်းတွေကို ကြယ်တာရာက မကျေ မနပ်ကြည့်သည်။ ။

“မင်းက ဘာကြည့်နေတာလဲ။ ငါ့ကို တစ်ခုခုပြန်ပြောဖို့ မင်းပါးစပ်ထဲကို လက်နက်တွေ စုဆောင်းနေတာလား”

ဟင့်ခနဲရယ်၍ ကုန်ခန်းနေသည့်ဖန်ခွက်ထဲကို အရက်ဖြည့်သည်။ ။ ကြယ်တာရာက ဆံပင် ခပ်ဖွဖွ လူကသိုးညှင်းညှင်းနှင့် သူပြောသမျှကို ရိုသလို လှော်သလိုလုပ်နေသည့် မိုးဈာန်ကို စူးစိုက် ကြည့်နေဆဲမှ ...

“ကျွန်တော့်ကောင်မလေးကို ကိုကြီးက မမြင်ဖူးဘဲနဲ့ ကိုကြီးတစ်ယောက်တည်း အမှတ်ပြည့် ပေးထားတဲ့ အဲဒီတစ်ယောက်ကိုချည်းပဲ အပြင်ကို ဆွဲထုတ်နေရတာလဲ”

“ဟ ...မင်းပြောတာ မှားနေပြီ။ အဲဒီတစ်ယောက်ကို ကိုကြီးတစ်ယောက်တည်း အမှတ်ပြည့် ပေးထားတာ မဟုတ်ဘူး”

ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီး ဖွင့်တော့မည်။

ကြယ်တာရာ နှုတ်ခမ်းမဲ့၍ တစ်ဖက်မှာ သွားထိုင်သည်။ ။

သူငယ်ချင်းတွေက ပြုံးစိစိနှင့် ကြည့်နေကြသည်။ ။

မိုးဈာန်က အရက်ခွက်ကိုင်လျက် သူတို့ ဝိုင်းထဲရောက်အောင် လာဝင်ထိုင်၏။

“အချစ်နဲ့ မိန်းမကို တွဲစပ်ဖို့ အလှအပဆိုတာကို ကိုကြီးလုံးဝကို စိတ်မဝင်စားခဲ့တာ မာမီ တို့ ကို မင်းမေးကြည့်လိုက်ရရင် သိမှာ ပါ”

စကားစလိုက်တော့လည်း ဂီတာပိုက်ရင်း သီချင်းစာအုပ်ကိုင်ရင်းနဲ့ ဝဲ သူတို့ အုပ်စု ကိုယ်ကြီး မိုးဈာန်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ဖြစ်ကြသည် ။

ကြားလည်း ကြားဖူးခဲ့သည် ၊ သွားလည်း သွားဖူးခဲ့သည် ၊ ကွယ်ရာရောက်လျှင် ပြုံးပြ တာလည်း ရှိ၏။

ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးမိုးဈာန် တမ်းတမ်းတတ ပြောလာတဲ့ အခါတိုင်း နားထောင်မိခဲ့ကြတာလည်း ငြီးငွေ့သည် မရှိခဲ့ပါ။

အစက ခန့်မည့်ချောမည့်ပုံရှိသော ကိုကြီးမိုးဈာန်မျက်နှာလည်း ဆေးတက္ကသိုလ်က ကထိက ဟောင်းဟူသော လက်ကျန်ဂုဏ်ပုဒ်လေးနှင့် ခန့်ထည်နေဆဲပါ။

ဒါပေမဲ့ အရက်သမားမို့ အရက်သမားရုပ်က ဖုံးဖိလို့ မရ။

“ကိုကြီးဆိုရင် လူကခပ်ငယ်ငယ်၊ ကထိကဆိုတဲ့ အဆင့်နဲ့ ကိုကြီးကို သဘောကျတဲ့ မိန်းမကြီး မိန်မငယ်တွေ အများကြီးပေါ့။ ကိုကြီး ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ်ထင် ကုတင်ရွှေနန်းတဲ့ ၊ ကိုကြီးကြိုက်တာတွေတော့ လှသွား တာပေါ့။ ဒါ...မဆန်းပါဘူး”

“ဆန်းတာပေါ့ ညီလေးရာ၊ အဲဒီမိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ကျောင်းသားတွေ လေလွင့်သွား ဖူးတယ်၊ ဆေးတက္ကသိုလ်ဆိုတဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးကိုရောက်အောင် ကျားကုတ်ကျားခဲ ကြိုးစား ခဲ့ကြပြီး

မှ ရည်ရွယ်ချက်တွေ အပျက်ခံပြီး လေလွင့်ကုန်ကြတာ။ စိတ်နာတာ မခံချင်တာ မမြင်တွေ့ ချင်တော့တာ အများကြီးပေါ့”

“ဒါနဲ့ သိပ်လှတာဆို၊ ဘာလဲ ...မာယာတွေသုံးနေလို့ လား”

“သူ့မှာ ဘာမာယာမှ မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မုန်းတီးစရာကောင်းတာ သူ့မာနပဲ၊ မိန်းကလေး အတော်များများ ဟာ ယောက်ျားလေးတွေ အငြိုးထားမှာ ကို လန့်ကြတယ်။ သူက ဒီလို မဟုတ်ဘူး ၊ ဘယ်သူ့ကိုမြင်မြင် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ အပြောရင့်တယ်၊ ပြတ်သားတယ်၊ သူ့ကြောင့် အုတ်အော် သောင်းနင်းဖြစ်ကုန်ကြတဲ့ ယောက်ျားတွေရဲ့ အမျိုးမျိုးကြိုးစားမှုတွေကို လွတ်အောင်ရှောင်တယ်၊ ကျောင်းပြီးသွားတဲ့ အထိ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ဂရုစိုက်ခဲ့တာမရှိဘူး”

ကြယ်တာရာက တိုက်ဖျက်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည့်မျက်နှာနှင့် ခပ်မဲ့မဲပြန်ကြည့်ကာ...

“တော်ပါ ကိုကြီးရာ၊ တက္ကသိုလ်မှာ ကွင်းဆိုတဲ့ မိန်းမ ဘယ်လောက်လှသလဲ၊ မမြင်ဖူးတဲ့ တောသားတစ်ယောက်ကို သွားကြွားစမ်းပါ၊ ကိုကြီးပျော့ညံ့လို့ အရက်သမားဖြစ်ခဲ့တာနဲ့ ဒီမိန်းမကို သိက္ခာတွေ တင်ပေးမနေပါနဲ့ ”

မိုးဈာန်က မချီတရိပြီး၍ ဖန်ခွက်ထဲကအရက်ကို အကုန်မော့ပစ်လိုက်သည် ။

“ကိုကြီး အရက်သမားဖြစ်တာ သူနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး ညီလေးရာ၊ ကိုကြီးကို မိန်းမ ပေးစားဖို့ ပြန်လာဖို့ ဒယ်ဒီတို့ က မန္တလေးကနေ လှမ်းခေါ်တယ်၊ ကိုကြီး မသွားခဲ့ဘူး၊ ဒါကို စိတ်ဆိုး ပြီး ဒယ်ဒီတို့ ကိုကြီးဆီထွက်လာကြတယ်။ အဲဒီမှာ ပဲ ကားမှောက်လို့ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမီ နှစ်ယောက်လုံး ဆုံးသွားတယ်၊ ကိုကြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိဘစကားနားမထောင်မိခဲ့လို့

ဆိုတဲ့ နောင်တနဲ့ ဒဏ်ခတ် နေတာ။ အရက်သောက်ပြီး မူးယစ်ရီဝေနေ တဲ့ အရသာကို မက်မောနေတာ”

“မူးယစ်ရီဝေနေတဲ့ ကြားထဲမှာ အဲဒီမိန်းမမျက်နှာကြီးကို တဝဲဝဲမြင် မနေဘူးလား၊ မာမီတို့ မိန်းမပေးစားတာကို မယူနိုင်တာ အဲဒီမိန်းမကြောင့် မဟုတ်ဘူး လား”

“ဟုတ်တယ်...အားလုံးမှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရက်သောက်တာ သူနဲ့ မ ဆိုင်ဘူး”

ဟံသာက သီချင်းစာအုပ်ကိုငုံ့မကြည့်ဘဲ ဟိုဒီလှန်လှောရင်း ကိုကြီးမိုးစွာန်ကို ငေးကြည့်နေ သည် ။

လေးညို့က ကိုယ်ကို ရှေ့အနည်းငယ်ကိုင်၍ ...

“သူက ကျောင်းပြီးတဲ့ အထိ ဘယ်ကယောက်ျားနဲ့ မှ မချစ်ခဲ့ဘူးဆိုပြီး ကိုကြီး အရက်သမား ဖြစ်ခဲ့တာက ဘယ်ကဏ္ဍနဲ့ ဆက် စပ်သွားတာလဲ”

ညီဖြစ်သူရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို ကိုကြီးမိုးစွာန်က ချစ်စနိုးမျက်လုံးများ နှင့် ရီတီတီဝေ ကြည့်သည် ။

“ခံစားလွမ်းကျန်ခဲ့ပါတယ်ဆိုမှ မရခဲ့လို့ ပေါ့ညီလေးရာ၊ ယောက်ျား တွေထဲမှာ သူအရေးပေး ဆက်ဆံခဲ့တာ ကိုကြီးတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ အဲ့...ကိုကြီးက ကထိကကိုး၊ သူ့အနားမှာ နေခဲ့ရတဲ့ အချိန်လေးတွေကို ခုနေ ပြန်တွေးမိရင်တောင် လွမ်းရဆွေးရကျိုးနပ်ပါတယ်”

မလွယ်ပါလားဟူသောအတွေးနှင့် လေးညို့မျက်ခုံးတွေ ပင့်တက်သွားတော့ ကြယ်တာရာက အသံမထွက်အောင် ရယ်သည် ။

မပြောဘူးလားဆိုသည့် သဘော။

မိုးဈာန်ကတော့ ဘယ်သူမျှန်နာကိုမှ ဆက်ကြည့်နေတာမဟုတ်ဘဲ ခံစားချက် အပြည့်နှင့်သာ သူ့စကားသူ ခရီးနှင့်နေလေသည်။ ။

“ဒါပေမဲ့ ... တကယ်တမ်း ကိုကြီးဖွင့်ပြောလိုက်တော့ သူကပြုံးတယ်၊ လှလိုက်တာကွာ သူပြုံးလိုက်တာများ ၊ ကောင်းကင်ပြာပေါ်ထိုးတက်ဖြာထွက်သွားတဲ့ မီးရှူးမီးပန်းတွေ လင်းလက် သွားတာကို မော့ကြည့်ငေးမောနေရသလိုပဲ။ သူရှိတဲ့ နေရာမှာ အားလုံးဟာညပဲ၊ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ပဲ အလင်းရှိတယ်၊ သူ့ရဲ့ အလင်းဟာ မာကျူရီလိုတောက်ပပြီးစူးရှတယ်၊ မြင်တဲ့ လူတိုင်းရဲ့ ရင်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် လှုပ်ခါပူးကပ်စေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... လူတိုင်းမက်မောနေကြတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခပ်ကြောင်ကြောင်လူတွေ မို့လို့ ပေါ့”

ကြယ်တာရာက သူ့ချစ်သူကို လှောင်ရယ်ထားသည့် မိုးဈာန်ကို မကျေနပ်နိုင်၊ စကားကောင်း ပြောဖို့ ပင် မကြိုးစားခဲ့ပါ။

“ကြောင်ရုံဘယ်ကမလဲ၊ သူ့ရဲ့ အလှမှာ ယစ်မူးပြီး ရူးသွပ်ကုန်ကြတာ ကိုကြီးက ထိပ်ဆုံး ကပေါ့”

“ဘာမှ ဆိုင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ များ ဘဝပျက်ခံပြီးတော့ ကိုကြီးရာ၊ ခုလောက်ဆို ဟိုက လင်နဲ့ သားနဲ့ ဘဝပြောင်းနေလောက်ပြီ ...”

“ဟုတ်မှာ ပေါ့...ဒါက သူ့ဘဝပဲလေ၊ အချစ်ဆိုတာ မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရပေမယ့်လည်း တငွေငွေ ကျွမ်းပြီး ပြာကျလှလှ အငွေအသက်တွေထဲက လူးလွန့်နေတဲ့ ပုံရိပ်လေးကိုဖြစ်ဖြစ် ဖက်တွယ် ခံစားချင်တာ၊ အသည်းသာ ပူလောင်ပြင်းပြီး ပြာကျချင်ကျမယ်၊ အချစ်ကို ပြာချပစ်လို့ ရတာမှ မဟုတ်တာကွ”

ကြယ်တာရာက နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့၍ ထရပ်လိုက်၏။

“ကဲ ... လာကြ ... ငါတို့ ခြံထဲဆင်းတီးရအောင်၊ ကိုကြီးနားမှာ နေရင် ငါတို့ ပါ မီးပုံထဲခုန်ချမိ ကြလိမ့်မယ်၊ မလွယ်ဘူး”

တိုးသဲ့သောရယ်သံတွေ ထွက်လာသည်။ ။

မိုးဈာန်က ဟက်ခနဲရယ်၍ အရက်ကုန်နေပြီဖြစ်သည့် ဖန်ခွက်ကို လှည့်ပတ်စိုက်ကြည့် နေသည်။ ။

အားလုံး ကိုကြီးမိုးဈာန်ကို ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့ကြ၏။

လက်ရုံး မလာသေးဘူးကွ၊ ဖုန်းဆက်ကွာ

“ဆက်မနေနဲ့၊ ကားသံကြားတယ်... လာပြီ”

သူတို့ ဆင်ဝင်အောက်ရောက်သည် နှင့် ကားက ဝေါကနဲထွက်လာကာ သူတို့ ရှေ့မှာ ထိုးရပ် သွားသည်။ ။

“ဘယ်ကို ကြွကြမလို့ လဲ... ဒါက”

ကြယ်တာရာက အိမ်ပေါ်ကိုမေးဆတ်ပြရင်း...

“ဟိုမှာ လေ ထွန်းအိန္ဒြာဗို”

“ဓာတ်ပြားဟောင်းလေးတစ်ချပ်” ကို ဆိုလိုတာဖြစ်သည်။ ။

လက်ရုံးက ကားပေါ်ကဆင်းရင်း ပြုံးလိုက်သည်။ ။

“မင်းကလည်း သူ့အသည်းနှလုံးနဲ့ ချစ်တာပဲ၊ ပြောတာဆိုတာလေးတော့ နားထောင်ပေး လိုက်ပါကွာ”

“ဒါပဲဥစ္စာကွာ... နားငြီးတာပေါ့၊ အခု ငါက မိမိဆွေဘက်ကို စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပေးဖို့ ကိုယ့်ကောင်မလေးကို ဘယ်လိုလှလို့ ဘယ်လိုစွဲလမ်းကြောင်းပြောပြတာ လှတယ်ဆိုတာကိုပဲ သူက လက်မခံနိုင်တာကွ၊ ရှေးဟောင်းနှောင်းခတ်ထဲက ဥမ္မာဒန္တီ ဝင်စားတယ်ဆိုတော့

ရော့ ငါတို့ မှ ဥမ္မာဒန္တီကို မမြင်ဖူးတာ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ သူ့ဓာတ်ပြားထဲ က မိန်းမတစ်ယောက်ကိုပဲ အလှဆုံး အချောဆုံးဆိုတော့ ...”

“အဲဒီတော့လည်း သူ့နေရာမှာ ခဏလေးဝင်ခံစားပြီး ခေါင်းညိတ် ပေးလိုက်ကွာ”

“ညိတ်တာပဲကွာ၊ ခုဟာက မီမီထက်လှတယ်ဆိုတော့ ငါတင်းတာ ပေါ့”

“အေးလေ၊ မင်းတောင်မှ မီမီထက်လှတယ်ဆိုတာကို မခံချင်တာ၊ သူ ကဘဝပျက်မတတ် စွဲလမ်းခဲ့တဲ့ သူပဲ၊ ဒီလောက်တော့ တင်စားမှာ ပေါ့၊ လျှော့မတွက်နဲ့ တာရာ၊ ကိုကြီးလိုလူမျိုးတောင် အရက်သမားကြီး ဖြစ် ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ စာဆိုထဲကအတိုင်းဖြစ်နိုင်တယ်”

“လက်ရုံး တော်ကွာ၊ ငါ ...မင်းနဲ့ ဆက်မဖြစ်ချင်ဘူး”

“ဟား ...ဟား”

ရည်းစားထိလို့ ကျွဲမီးတိုနေသည့် ကြယ်တာရာကို သူတို့ ဝိုင်းရယ်မိကြသည်။ ။

မိဘတွေမရှိကြတော့သည် မို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အတော်ချစ်ကြ ပါသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီး မိုးဈာန် အရက်သောက်နေရသည့် အကြောင်း အရင်းကိုသိ၍ မကျေနပ်ခဲ့သော ကြယ်တာရာ ကလည်း ဒီအကြောင်းပါ လာလျှင် မကြိုက်တတ်။

ပြောချင်တဲ့ လူကလည်း အရက်ကလေးတမြဲမြဲနဲ့ ဇွတ်၊ နားမထောင် ချင်တဲ့ လူကလည်း ငြူငြူ စူစူ၊ ရယ်စရာတော့အကောင်းသား။

အခန်း(၂)

“ဘုန်းလက်ရုံး”တဲ့ ၊ ဒီနာမည်ကိုက အချိုးမပြေတာ၊ ဒီနာမည်ကြောင့် မင်းသား ဒီလိုဖြစ်နေတာ”

“သားငယ်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ...ကိုထွန်း”

ဒေါသဖြစ်နေသည့် မျက်နှာကြီးက ဒေါ်ယဉ်မင်းစံဘက်ကို ချက်ချင်း လှည့်လာ၏။

“ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ...ဟုတ်လား၊ မင်းသား တက္ကသိုလ်စရောက်ကတည်းက ပွေ့ရှုပ်လာခဲ့တာ၊ အခု ဘွဲ့ရပြီးပြီ၊ ကြာလေပိုဆိုးလေ၊ မင်းသားကို မင်းရော...နိုင်သေးရဲ့လား”

“ဘာဖြစ်လို့ မနိုင်ရမှာလဲ ကိုထွန်း၊ သားက စုံစကားဆိုနားထောင်ပြီးသာပဲ၊ ကိုထွန်းပြောချင်တာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစမ်းပါ”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရမှာတောင် ရှက်တယ်၊ မင်းသား ရည်းစားတွေလျှောက်ထားပြီး ကိုယ်မယူနိုင်ဘဲနဲ့...”

“ဟင် ...မယူနိုင်ဘဲနဲ့ သားက ဘာတွေကျူးလွန်ထားလို့လဲ၊ ဘယ်သူနဲ့လဲ ပြောစမ်းပါ”

“မသိဘူး၊ အဲဒါ ...ခင်ဗျားသားလာမှ ခင်ဗျားသားကိုမေး၊ ဒီနေ့လယ်က ငါ့ဆီကို မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖုန်းဆက်တယ်၊ မင်းသားလှည့်

စားတာကို ခံလိုက်ရတာ၊ သူ ...မကျေ နပ်ဘူးတဲ့ ၊ သူအစ်မအစား သူ တစ်ခုခုတုံ့ပြန်ရမှ ကျေနပ်မယ်တဲ့ ”

“သူ့အစ်မက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“လာပြန်ပြီ၊ အဲဒါ ...မင်းသားကိုမေးလေ၊ ငါမေးရရင် ဒီကောင်ကို ငါဆွဲထိုးမိလိမ့်မယ်၊ ဘယ်နှယ်ဗျာ...သားလေးတစ်ယောက် မွေးထားမိ ပါတယ်၊ ဂြိုဟ်တုနဲ့ ဒုံးပျံနှစ်စီး ပူးထားတဲ့ နောက် ဆွဲလိုက်နေရသလိုပဲ”

“အို့ ...ဒီကိစ္စက သားနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ စုံသားအကြောင်း စံသိတယ်၊ သားလေးက ရုပ်ချောတော့ ပေါ်လွင်တယ်၊ မိန်းကလေးတွေကိုက စကြ၊ ရိကြတာ ကျောင်းကတည်းကဥစ္စာ၊ ခုခေတ်ရည်းစားထားတယ်ဆိုတာ ဟိုခေတ်ကလို လသာသာ ကန်ဘောင်ရိပ်မှာ ခိုးတွေ့ကြတာ မျိုး မဟုတ် ဘူး ၊ အစ်ကိုဆူမှာ စိုးလို့ ကောက်ရိုးပုံကြားထဲ တိုးဝှေ့ခိုးတွေ့ကြတာ မ ဟုတ်ဘူး ၊ တွဲကြ၊ သွားကြ၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်၊ စားသောက်ဆိုင်ထိုင်...ဒါပဲ”

“ဒါပဲ ...မင်းမြင်တာကိုး”

“မမြင်လည်း သိတယ် ကိုထွန်း၊ မိကောင်းဖခင်သာသမီးဟာ သူများ သားသမီးကို စော်ကားဖို့ ဝန်လေးတတ်ကြတယ်၊ စံတို့ သားက ပိုတာ ပေါ့၊ သားကို ငယ်ငယ်ကတည်းက စနစ်တကျ ထိန်းကျောင်းမွေးခဲ့ရတာ ။ သူ့အစ်မကဆို မောင်လုပ်တဲ့ သူ့ကို သားသမီးလို တယုတယချစ်ခဲ့တာ၊ ဒီလိုကလေးမျိုးက အဖေနဲ့ အမေနဲ့ လက်ပေါ်ကနေ သူများ သမီးမိန်းက လေးကို စော်ကားမယ် တဲ့ လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေရယ်၊ မောင်လေးက ရည်းစားများ ပေမယ့် စည်းကမ်းရှိပါတယ်၊ သမီးက သမီးမောင်ကို ဘယ်မိန်းမနဲ့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဆိုပြီး ပစ်ထားပါ့မလား၊ မောင်လေးရည်းစား ထားတိုင်းသမီးသိတယ်”

ပန်ကေသီက သိုးမွေးအနွေးထည်လေး ထပ်ဝတ်နေရင်း နောက်ခန်း
ထဲက ထွက်လာသည်။ ။

“လှည့်စားတယ်ဆိုတာကတော့ သူတို့ ကချစ်တယ်၊ မောင်လေးက ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားပြီး နောက်တစ်ယောက်နဲ့ တွဲမယ်၊ ဒါကို ပြောတာပဲနေမှာ ပေါ့”

သမီးရောက်လာတော့ ဒေါ်ယဉ်မင်းစံ အားရှိသွားကာ “ဘယ့်နှယ့်လဲ” ဆိုသည့်သဘောနှင့် ယောက်ျားဖြစ်သူကို ခပ်စူးစူး ပြန်ကြည့်နိုင်လာ၏ ။

ဦးမင်းမြတ်ထွန်းက လက်မလျှော့ဘဲ...

“ဘာဖြစ်ဖြစ် မလိုချင်ဘူး၊ အခု ငါပြောချင်တဲ့ အဓိကက ဒီကောင့်ကို မိန်းမပေးစားဖို့ ပဲ၊ ဘွဲ့လည်း ရပြီ၊ အသက်လည်း မငယ်တော့ဘူး၊ ပွေတာရှုပ်တာလည်း ငါမကြိုက်ဘူး၊ အကောင်းဆုံးက မိန်းမပေးစားလိုက်ဖို့ ပဲ”

“အို ...ကိုထွန်းကလည်း သမီးတောင် အိမ်ထောင်ကျသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ကားက ကျော်တက်လို့ ဖြစ်မလား”

“နောက်ကားတွေ ရှေ့ကားတွေ ငါမလိုချင်ဘူး၊ လောလောဆယ်ဖြစ်နေတာကို လောလော ဆယ် ဖြေရှင်းရမှာ ပါ၊ မင်းသားကို မင်းမပေးစားဘူးဆိုရင် ငါကိုယ်တိုင်ပေးစားမယ်၊ အဲဒါ ... အမြန်ဆုံးစဉ်းစား”

ဦးမင်းမြတ်ထွန်း ခြေလှမ်းကျဲများ နှင့် အပေါ်ထပ် တောက်လျှောက် တက်သွားသည်။ ။

ဒေါ်ယဉ်မင်းစံက သမီးဖြစ်သူကို မျက်နှာညှိုးလျက်နှင့် ကြည့်ကာ...

“ကဲ ...ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ညည်းမောင်ကိုက ဆိုးနေတာ”

“မေမေကလည်း မောင်လေးကမဆိုးပါဘူး၊ ဖေဖေက အထင်လွဲနေတာ”

ဒေါ်ယဉ်မင်းစံ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မေမေလည်း သားကို မတော်တရော်တွေနဲ့ တွေ့သွားမှာ စိုးတယ်သမီး၊ သူလည်း အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ သင့်တာတော့ အမှန်ပဲ”

ပန်ကေသီက မျက်မှောင်လေးကုတ်ထားကာ...

“သမီးကတော့ မောင်လေးကိုနှမြောတယ် မေမေ၊ ဒီအတိုင်းလှလှပပလေးပဲ ကြည့်နေ ချင်တယ်၊ သူလည်း အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ စိတ်ညစ်လက်ညစ်နဲ့ အိမ်ထောင့်တာဝန်ကြီး ထမ်းခိုင်းသလိုဖြစ်နေရင် မောင်လေး သနားပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုလည်း စိတ်ညစ်ညစ်မဖြစ်ရအောင် ညည်းမောင်ကို မေးကြည့်လေ။ သူ့ရည်းစားတွေထဲက ဘယ်သူ့ကို အချစ်ဆုံးလဲလို့၊ သင့်တော်မယ်ထင်ရင်လည်း စီစဉ်ပေးလိုက်တာပေါ့”

မောင်ဖြစ်သူကို အိမ်ထောင်သည် အဖြစ်နဲ့ ကို လက်မခံနိုင်သော ပန်ကေသီက မျက်နှာ မကောင်း။

သို့သော် မိဘကပြောနေတာလည်း ဟုတ်နေပြန်တာမို့ မငြင်းသာ။ မေးဆိုတဲ့ အတိုင်းတော့ မေးရပါဦးမည်။

အခန်း (၃)

“ဟယ်လို ..ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါလဲရှင်”

“ဪ ... မမလား၊ ကိုကိုရဲ့ အစ်မထင်တယ်၊ ဖူးက ... ကိုကိုမိတ်ဆွေပါ။ အခု ..ကိုကိုရှိလားဟင်”

ပန်ကေသီ မျက်မှောင်လေးတွန့်ကာ ဖုန်းကိုပြန်ကြည့်မိသည် ။ ပြီးမှ နားမှာ ပြန်ကပ်ကာ...

“ကိုကိုဆိုတာကို အရင်ရှင်းပါဦး၊ ဒီမှာ ကိုကိုမရှိဘူး”

ဖုန်းထဲက ရယ်သံညက်ညက်လေး ထွက်ပေါ်လာသည် ။

“မမဟို...ကိုကိုဆိုလိုတာကလေ...”

ဘာကိုပြောရမှန်းသိလျက်နဲ့ တမင်မေးလိုက်တာမို့ ဖြေတဲ့ လူကလည်း ခပ်ပြောင်ပြောင်ပဲ ပြန်ပြောတော့မှာ ကို ပန်ကေသီ မလိုလားစွာ နားစိုက်ထောင်နေဆဲ ဖုန်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲယူသွားလေသည် ။

“အပျိုကြီးဆိုတာ သမီးရည်းစားဆက်တဲ့ ဖုန်းတွေ နားမထောင်ရဘူး မမရဲ့ ”

ဘုန်းလက်ရုံးက ရယ်၍ ဖုန်းနားထောင်သည် ။

“မမ”

“ဟေ့ ...ကိုယ်ပါ၊ ဖူးထင်တယ်”

“ကိုကို ...ဟုတ်တယ်၊ တော်သေးတာပေါ့ ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုအစ်မ
မေးခွန်းတွေထုတ်နေတာ ကို ဒီမှာ စာစီနေရတာတစ်လုပ်”

ပန်ကေသီက လက်ရုံးနားမှာ လက်ပိုက်လေးရပ်နေလျက်နှင့်...

“ဘယ်ကိုမှ ချိန်းဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ နော်မောင်လေး၊ မင်းကို မမခေါ်စရာ
ရှိတယ်”

“ဟင်”

ဘုန်းလက်ရုံးက အစ်မဖြစ်သူကို ဖုန်းပြောရင်း လှည့်ကြည့်၍ လက်
ကာပြ၏။

ဖုန်းပြောနေတာ ဒီလောက်ကြာတော့လည်း ပန်ကေသီ ဒေါသဖြစ်
လာသည် ။ အနားမှာ ကပ်ရပ်ကာ မျက်နှာကိုတင်းပြတော့ လက်ရုံးက
ရယ်လျက် ဖုန်းချလိုက်သည် ။

“မမကလည်း ဗျာ ဘာမှန်းမသိဘူး”

“ဘာမှန်းမသိစရာလား၊ မင်းကို မမ လေးနာရီကတည်းက စောင့်နေ
တာ၊ များ လိုက်တဲ့ လမ်း၊ အခု ငါးနာရီကျော်နေပြီ၊ ဆေးခန်းသွားဖို့ က
နောက်ကျနေပြီ”

“ဆေးခန်းကို မမက ဘာသွားလုပ်မှာ လဲ”

“ဪ ...ဒီမှာ နေမကောင်းနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ လူမမာ
ကြီးလို ခွေခေါက် မနေချင်လို့ သွားလာနေတာ၊ ညညဆို အိပ်လို့ မရ မိုး
လင်းတော့ရင်တုန်၊ အစားပျက်၊ ကိုယ့်အစ်မ မျက်နှာ ဒီလောက်ပိန်ကျ
သွားတာကို နည်းနည်းလေးတောင်မှ သတိမထားမိဘူးလား”

“မမကလည်း ...”

“ဘာမမကလည်း လဲ၊ အခု ...ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့ သွားတွေ့ပြီး တစ်ယောက်နဲ့ ဖုန်းဆက်၊ မောင်လေးနော် မင်းကို ဖေဖေ အရမ်းစိတ်ဆိုးနေတာ သိလား၊ နည်းနည်းပါးပါး ဆင်ခြင်ဦး”

“ဘယ်ကလာ တစ်ယောက်နဲ့ သွားတွေ့ရမှာ လဲ၊ ကျွန်တော်ကားဝယ်ရောင်းလုပ်မလို့ ၊ ကိုကိုစိုး နဲ့ လိုက်နေတာ၊ ရည်းစားဆိုလို့ လက်ကျန်လေး ဒီတစ်ယောက်ပဲရှိတော့တယ်”

“လက်ကျန်လည်း မထားနဲ့၊ အသစ်လည်း မတွဲနဲ့၊ မင်းကို ဖေဖေအိမ်ထောင်ချပေးမလို့ တဲ့ ”

“ကောင်းသားပဲ မမရဲ့ ၊ ကိုယ်တိုင်ရှာရတာ ရွေးစရာတွေများ ပြီး ဟုန်နေပြီ၊ လူကြီးတွေ ရွေးပေးတော့ သက်သက်သာသာလေး ရွေးယူရုံပဲ”

ဘုန်းလက်ရုံးက ဘာတစ်ခုမှ အလေးအနက်ထားပုံ မရှိ။

လူပျိုဆိုသည့် လွတ်လပ်မှုများကို မက်မောခုံမင်နေသလိုရှိပေမယ့် အိမ်ထောင်သည် ဘဝဆိုတာကို အလွယ်တကူ လက်ခံပေးဖို့ လည်း ဝန်လေးပုံမရှိ။

သူ့မှာ တော့ ကိုယ့်မောင်လေး ခါးခါးသီးသီးဖြစ်သွားရင် ချော့မလို့ ခြောက်မလို့ စကားလုံးတွေ ရွေးထားလိုက်ရတာ။

“ဖေဖေက မောင်လေးကို ရွေးခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့သဘောက တော်တာနဲ့ လက်ထပ် ပေးမှာ ၊ မင်းက ယူမှာ ပဲလား”

ဘုန်းလက်ရုံးက ဆိုဖာကိုလက်တင်ပေါ်ကနေ နောက်ပြန်ထိုင်ချကာ အစ်မဖြစ်သူကို ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ပြန်ကြည့်သည် ။

“မမက ဖေဖေကို လျှော့တွက်နေပြန်ပြီ၊ မေမေ့ကိုကြည့်ပါလား၊ ဘယ်လောက်လှလဲ၊ ခုချိန်ထိ နန္ဒာလှိုင်တို့ ချောတာကို စိန်ခေါ်ရဲသေးတယ်၊ ကိုယ့်သားလေးအတွက် ရွေးကာမှ ခပ်ညံ့ညံ့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ညံ့ခဲ့ရင်ကောကွာ”

“ဒါတော့ဘယ်ရမလဲ၊ တစ်သက်လုံး ပေါင်းသွားရမယ့်ဟာ၊ ဘယ်ကပြန်လာလာ ဘယ်အချိန် ကြည့်ကြည့် အမောပြေတဲ့ ရုပ်ရည်ရူပ ကာတော့ ရှိကိုရှိမှ ဖြစ်မှာ ”

“ပန်ကေသီ “နောက်ဆုံးတော့ ဒါပဲ”ဟု ပြောကာ မောင်ငယ်ခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွလှမ်းခေါက် သည် ။

“ကဲ ...ထပါ၊ တော်ကြာ ဆေးခန်း လူများ နေတော့မှာ ပဲ”

“မမက တော်တော်ကြာမှာ ပေါ့”

“လူများ နေရင်တော့ စောင့်ရမှာ ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အလွန်ဆုံးနာရီဝက်ပဲ”

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်မယ်၊ မမကို ကျွန်တော် ဆေးခန်းမှာ ချထားခဲ့မယ်၊ ပြီးမှ ...”

“ပြီးမှ လာပြန်ခေါ်လို့ မရဘူး၊ အတူတူပဲ မင်းရှိမှ ရမယ်၊ ဒါပဲနော် ... မောင်လေး၊ ခုနကတည်းက ကြိုပြောထားပြီးသား၊ ဘယ်သူနဲ့ မှ မချိန်းနဲ့”

“လွဲနေပြန်ပြီ ...မမရာ၊ ကောင်မလေးနဲ့ ချိန်းထားတာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်ကွာ ဘယ်မှ မသွားရဘူးကွာ”

နှစ်ယောက်သား ကားပေါ်ရောက်လာတဲ့ အထိ လက်ရုံးက ဘယ်သူ့

ကိုမှ မကြည့်အေးသေးပါ။

*